

Неко њева – Драјан Величковић**ЕВО МЕНЕ**

Ево мене дошао сам по сопственом трагу
Да оплевим перунике и збуним тишину
Од сећања могу тешко
Груди да оболе
Све што имам зарасло ми
У кори тополе
До амбара преко траве газио сам стазу
Једва сам у трулом лишћу пронашао име
Од папрати још образи
Црвене и бриде
Пробао сам да оживим
Ал' видим не иде
Вришти туга кô из гнезда отроване птице
Ноћ је хтела да утисне заборав на длан
Збуњене и уплашене
Тумарају сене
У ноздрве чај од липе
Накваси ми сан
А ја лајем с керовима иза задњих кућа
И режим на густу маглу јединим ми родом
Као путник намерник на
Сопственом прагу
Самог себе дочекујем шећером
И водом

КОШУЉЕ

Моје су године кошуље лудака
на образу ожиљак
флека варичеле
шуња се прошлост
рђавог ли знака
још увек ми подеране, ципеле
кô целе
Ђуте, хладне као мрак
у старом оцаку
изнемогле, малаксале
безобразно старе
дођу саме, непозване сакривене
испод стрехе
кишу пљуну, ошамаре
па увену и остаре

Тихо, кô са старе чесме клизну
капну, успомене
на трен бљесну и заискре
после нејасно се виде
у црноме адресару несмотрено
слова макну, жмирну
трепну уплашена као
да се нечег стиде
Миришу на дивље траве
измучене ветровима
и трепере као струне, на промаји
и ја с њима
мутне слике младих снова

неуредно побацане
у џепове од кошуље ја их
слажем неопране

И на крају полугласно, време пузи
једва дише
кад предахне стане мало
на босиљак замирише

НА ХЛЕБУ И ВОДИ

Ових дана прозори ми зарђали од тишине
Преко лица меке сенке и болесно време
Тескоба ме стисла нека
И неће да мине
Још самоћа са мношћем спава
И о мени брине
Ево штитим од хладноће болешљиве дане
Разапињем платно ноћи
Од гране до гране
Варају ме немилице фарбају у мрачно
Мисле да ми тама годи
Можда је и тачно
И не причам само ћутим око мене ништа
Све су моје грађевине губилишта
И згаришта
Трудим се да држим корак
И не касним за животом
Одолевам страховима надом
И добротом
Сад на води и на хлебу

Борим се на све ил' ништа
Ал' кидишу на темеље и руше ми упоришта
Кидају ме на комаде развлаче ме
И черече
Дан некако и спакујем
Али где да сместим вече

У БЕЛЕГУ ЗАПИСАНО

Одвајкада у белегу, леже тајне уклесане
Ушушкане маховином, ветровима ишаране

Беле виле и демони играју по баруштини
Сећања ме на трен дирну, па завриште по планини

Док се боји у потаји, време ћути ослушкује
Сви страхови и ожиљци све у њему обитује

Укус земље у устима, црна смоница и глина
У трептају ока вечност, што се вуче од давнина

Али некад свану дани изнемогли, гладни, посни
Ниоткуда дође вода и облаци градоносни

Жито полегне пред жетву, буде њива болно пуста
Нечастиве силе приђу, лебац узму ти пред уста

Нема краја ни почетка, уточишта и надања
Све у једном истом кругу од рођења до страдања

Беже звери у јазбине док не прођу непогоде
Сви облаче врашке коже, рођени мој роде

Можда залуд око врата воденични носим камен
Црепуља ми поломљена, утули без жара пламен

Плави се у оку суза, на кантару мерим бриге
Добро је док мрзну ланци Часне куке и вериге

НЕКО ПЕВА

Сваког јутра неко песмом оплакује
Моја поља
По неке на јаук личе, неке буду
Болни крик
Да ли је то провиђење
Клетва или Божја воља
Да угасим босом ногом, пламен
Жар и жртвеник

Од те песме низ образе, врелог сунца
Липте капи
Кад ливада пукне гола загрцнем се
Туга зјапи
Слогови и бразде дрежде
У откосе себе стављам
Уста горка, не говорим вранама се
Само јављам

Ехо вришти и одзвања, негде
У подножју брега
Арије ме грудоболне нађу саме
После свега
Дах трепери, врелина ме
До костију разбаштини
Гледам с ветром, плеше трава
Ја тихујем у тишини
Да ли неко можда данас, пева
Оду мојој срећи
И да хођу од те песме никуд
Не могу утећи
Од лепета лакокрилих, бежим
Док не будем спутан
Подари ми Боже разум
Да са песмом не
Одлутам

О ПЕСНИКУ

Драган Величковић песник, сликар и музичар је рођен 10. септембра 1963. године у Великој Сејаници код Грделице.

Пише од ране младости, песме објављује у књижевним часописима и разним интернет порталима.

На више конкурса и такмичењима бива награђиван за своје стваралаштво.

У припреми су му две збирке песама од којих је једна на дијалекту.

Живи и ради у Великој Сејаници.